

LES TRAVETES JUDICIALS QUE INHABILITEN EL CONSTITUCIONAL

ENRIC HERNÁNDEZ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 18.11.07

Imaginín-s'ho un moment. En una jugada del partit, un futbolista comet una violenta falta sobre un adversari i, en el fragor de la batalla, tots dos s'embranquen en una baralla. L'àrbitre intenta separar els contendents abans de mostrar-los la vermella directa, però un d'ells l'insulta i el del xiulet s'embolica a trompades amb el jugador insolent, local per més senyes. El linier més pròxim acaba involucrat en la baralla, mentre el de la banda oposada intercanvia cops amb l'entrenador visitant. ¿Desenllaç? Invasió del camp per part d'un públic enfurit, suspensió del partit i, és clar, inhabilitació a perpetuïtat de l'àrbitre busca-raons i els seus jutges de línia.

Sense ànim de caricaturitzar, aquesta poc edificant seqüència, difícil d'imaginar en un camp de Primera Divisió, té lloc davant els nostres ulls en les altes instàncies de l'Estat. Aquí el primer agressor va ser el PP, que va sacsejar el sentiment anticatalà i va recollir firmes contra l'Estatut abans d'impugnar-lo --llavors sí, legítimament-- davant el Constitucional. Però és que ara la baralla ja no és tan sols entre PP i PSOE, sinó que són els jutges, tots ells juristes de reconegut prestigi, els que s'arremanguen les togues per emprendre l'encomiable tasca de repartir puntades a tort i a dret.

Entre jutges, l'equivalent a la traveta mereixedora d'expulsió rep el nom de recusació. La primera puntada de peu va ser l'apartament del progressista Pérez Tremps per haver confeccionat un informe vagament utilitzat en els prolegòmens de l'Estatut. El més curiós és que els juristes, per acreditar el prestigi que els catapultava al Constitucional, han d'elaborar molts i molt conscienciosos estudis, sempre encarregats i sufragats per alguna administració. Recusar un magistrat per haver fet els deures trencava, així, la lògica pròpia del Constitucional, ja que un candidat àgraf mai seria acceptat al tribunal.

Una vegada el PP i els jutges conservadors van desequilibrar la balança a favor seu --i, per tant, en contra de l'Estatut--, tot ha anat de mal en pitjor. Incomprensiblement, la presidenta Casas, també progressista, es va esborrar del partit a l'abstenir-se en la deliberació sobre un recurs que perseguia el seu cessament, cosa que els conservadors van aprofitar per prendre-li la presidència i així consolidar la seva majoria al Constitucional. I ara Govern i PP viuen una guerra de recusacions que bloquejarà el tribunal en qualsevol cas, tant per falta de quòrum com de crèdit.

No és bo que els jutges, com els futbolistes, llueixin la samarreta del partit que els va nomenar. Però el que més desacredita un àrbitre és prendre decisions arbitràries. Si un tribunal desprestigiat --almenys, amb l'alineació actual-- acaba mutilant l'Estatut que van ratificar els catalans, la desafecció estarà servida.